

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Sophus Claussens Lyrik :

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik :", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik* ; Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen11val-shoot-idm140264664494032.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik :

DIGTE TRYKT I AVISER

NYTAAR

Ens kun ens de Aar, som skifter,
evig samme trætte Sløsen,
intet Haab om ny Bedrifter,
uden Gjenklang hvert et Løsen.

Gamle Vaner, gamle Skranker
stanser hver en frejdig Tunge.
Kvalme, blege Dødning-Tanker
har forkrøblet alt det unge.

Alt det frie er snet inde;
evig Vinter, evigt Øde!
I de sidste Frøkorn finde
gridske Ravne deres Føde.

Men det spirer frem der nede
under Sneens hvide Bælte.
Ved vort stærke Haab, vor hede
Tro det stivnede skal smelte.

Svinde hen skal Isens Byrde,
som det muntre Løb har avet.
- Tusend kaade Kilder styrte
fri og jublende i Havet.

GRUNDLOVSFEST

For Danmarks Grundlov at fejre som bedst
- højlovet dens salige Minde! -
fra Øst og fra Vest
man samles der ude i Skoven til Fest.

Med vajende Faner og klingende Toner
man møder saa pyntelig i Processioner,
mens smilende Solstraaler skinne
paa Bøgenes festklædte Kroner.

Og Taler der holdes mod dem, som fordreje
den Grundlov, som Frederik gav os,
og Sange der synges om Kraften, vi eje,
og Aaget, vi snart ryster af os.

Og Folket staar pakket i tætte Stimer
at give sit Bifald til Kjende.
Begejstringen varer i tvende Timer;
det er, som den aldrig skal ende.

Dog endelig! Hør! Man Forsamlingen hæver;
vor Grundlov et Leve der bringes.
Af tordnende Hurraer Luften den bæver,
med Tusender Hatte der svinges.
Det bruser der ind under Træernes Hvælv,
et mægtigt, betagende: "Fremad!"

Saa samler man sammen sit Tøj og sig selv
og tridser fredsommeligt hjemad.

NOGLE NYTAARS-RIM TIL HORSENS DEMOKRATI

Fremad, fremad - hør Trommen gaar.
Hvor skal vi nu føre Kampen i Aar?

Nogle vil høre en sædelig Messe,
nogle for Smørlove har Interesse;

nogle vil kaldes Parti for Bønder,
nogle for Kræmmer, Filister og Flynder.

Giv nu et Svar, som vi alle forstaar!
og fremad, fremad - hør Trommen gaar.

"Af dumme Spørgsmaal vi ej vil generes,
Smør og Moral det kan omdisputeres.

"Hold Smør og Moral i din egen Kjærne,
medens den store Sag vi værne.

"Vi spør ej om Stand eller Kævl i Aviserne,
træder du Land eller træder du Fliserne -

"Thi *alle* skal leve - og derfor har *vi*
gjort os til *Friheds-* og *Fremskridts-*Parti."

Saa stiller for Frihed vi frit i Geled os:
"Enhver er vor Ven, som er Kampfælle med os!"

Da kommer vor store Dag en Gang
med Frihed og Lys mod Fordom og Tvang.

Og I skal høre til Æresvagten,
fordi I forstod at "passe paa Takten",

fordi I har valgt at fængsles og pantes
og ikke gjort Forskjel paa Bjørnson og Brandes.

KUNST - POLITIK

Jeg genfandt København i Støv og Larm.

Jeg kom fra frodigtunge Sommeregne,
hvor Dagen sneg til Skoves Græs sig varm
fra Valmuplettet Korn, som Brombær hegne;
hvor Stranden flød paa alle Sider salt,
og slap man ind fra Markens Kløverdynger
en Duft af Byens Linde fyldte alt
fra Fæstningsgraven til de muntre Klynger
af krumme Gader, der mod Havnen falder,
mens Haand i Haand om Kirken de sig slynger,
hvis Spir til Midnatsklokkens Trolde-Lyd
staar ret mod Himlen som et stenet Spyd.

Hvor Livet lægger til ved Vintersne,
men dobbelt løs og salig Vaaren gryr
med gyldne Knopper, smukke Børn, som le,
med Aaløb under Pile, sølvgraa Skyer
og Hornsignaler som en grøn Armé,
der myldrende fra Voldens Skrænter flyr,
til Solen daler hed og Havnens Vande
blegrøde, blaa og gule tungt sig blande.

Der blæses kl. 10 *Retræt* - Godnat!
og alle Ruder slukkes, Byen sover.
Taarnurets Klang forkynder Tiden mat
for dem, der har et Rygte, som de vover.
Saa vækkes ved en Støj fra Havnen brat
Genlyd af Fodtrin: Færgen kommer over.
88 Det ringer, og - et Hvin - i Mørke dulgt
Iltoget farer bort som en forfulgt.

Saa nemt for Haanden ligger Vejen bort,
men "Byen fanger" tit en ærlig Fyr.
Man burde hænge paa sin Væg et Kort
med Motto: "Jorden ejer mange Byr."
Tag Rejsetasken, blir det dig for haardt,
sæt *her* din Smule Vid ej over Styr!
- en By, hvis Ungdom sig til Kroen skynder,
mens Oldinge begaar de unges Synder.

For der er farligt paa en saadan Plet,
der vokser Stemning op af Gadens Stene,
alting er gotisk muret, og saa tæt
sig i hverandre Skæbnerne forgrene.
Hvad som er Storstads-bygt og nyt og let

faar aldrig Magt som denne gamle Scene
med Vildvin over skæve Huses Stolper,
Soldatermarsch og Brag af Bøssekolber.

Hvor saligt bølgel Sol og Løv paa "Lunden"
en Søndag, naar ved Frokost eller Vin
en Flok af unge træffes! - Mangen svunden
Vaardag staar blaa i Hjærtets graa Ruin!
Veninders kække Mod! ... hvor man i Grunden
fornam sit "bedre Jeg", saa søndagsfin!
... Ak "kendte Toner" kommer os paa Strængene,
"der var en Gang" ... vi nær var bleven hængende.

- Jeg genfandt København - og Gud ske Tak!
som stort og frit det steg af Morgentaagen.
Og stolt i mange Døgn jeg Lyden drak
af snare Hovslag, drømmende og vaagen.

89

Jeg lo: "Du skal ej møde mere Snak
om Politik - men Kunst og vide Rum
og hurtigt Liv, som glimter, strømmer, taler,
kan vandre, som en Græker med Sandaler,
forelsket i de hvalte Mures "Sum"
og se Dig stor paa Storhed, som husvaler,
der gør din egen lille Storhed stum:
Musæer, Parker, brede Hospitaler!"

En By - forarget, lystig, klog og dum,
hvor der blir præket, lét, skældt ud og snærtet,
hvor man har Glemsel i Revyens Skum
og den Slags Albustød, som gaar til Hjærtet;

hvor Journalister aldrig holder Fred,
hvor Kunstnere, hvor Rigsdagsmænd ej stanser
at raabe om, hvad Gud og hver Mand véd,
og føre Strid for Ting, som ingen sanser;

hvor i vort Folketing blir sagt Besked
- jeg var til Stede - om vort Lands Finanser.
Og det var fine Ord, som rev og sved.
Mod disse snilde Slynger, spidse Lanser
Ministeren stod ganske uden Panser.
Jeg tænkte: Lægger han sit Embed ned!

Men nej ... Ministeren blev næppe vred.
Den næste Dag hans Blade svang ham Røgelse
for sjældent Held og aandelig Besøgelse.

Ah! - tænkte jeg - det er en Spøg ... vi danser!
Kun disse Alvorsmænd og Dumme-Hanser
forstaar det ikke .. det er Kunst! vi leger!
Da har jeg intet Ansvar, om jeg kranser
mit Haar og fletter ømme Rim og Vers.

90

Skønt selv jeg vilde evig være Neger,
hvis jeg - naar *slig* Kritik kom mig paa tværs
krøb sorgløst op paa mine Taburetter,
og salig smilende og ganske sværtet
forsikred, mens jeg slog mig bravt for Hjærtet:
"Jeg hører til et Stof, som intet pletter!"

. . . Tilgiv: jeg havde denne Snak behov
(uskyldig i en Tid, da "Intet pletter").
Saa kan da Statsmænd, Kunstnere faa Lov,

at boltre Penne, Mejsler og Paletter.
Den strænge Alvors Tid er lagt i Aske.
Gærne for mig!

Jeg fandt det sødt at plaske
i Lyd- og Farveindtryk - Kunstens Brød -
Gensyn af Venner, unge Pigers raske
Udbrud og Blik - som kaade Albustød -
Teater, Opera, ny Melodier:
En Kunstens Tid! Og mangler vi Genier,
det er en Fejl - vor Kunst har ingen Nød.

91

LITERÆR GENESIS

I Begyndelsen var Brandes,
Drachmann, J. P. Jacobsen og Schandorph.
Drachmann vandred levende til Himmels,
Jacobsen er død i sine Synder,
medens Schandorph har beholdet Livet.

Endnu lever Georg Brandes.

Kom, I unge! Med et Tog af Fakler,
vil vi, medens alt omkring os vakler,
endnu hædre denne brave Gamle.

Three cheers for the great old Georg Brandes!

92

NON IMPRIMATUR TIL DR. VALD. VEDEL, SOM TRUER MED AT OFFENLIGGØRE SIT FOREDRAG OM NYDANNELSER I AANDSLIVET

Deres Foredrags sejge og senede,
ganske tyndbenede
Kamp mod Zola og mod Taines Analyse
kan faa de stærkeste Mænd til at gyse.

Jeg beder saa bønligt, i Fald De vil høre det:
Lad vær' med at offentliggøre det!

Der er én Ting, vi alle finder saa rimeligt,
at De kalder Debat om det Tøj ubetimeligt:

det gør ingen Fremtidsprofet sine Messer paa -
det bliver man allerhøjest Professor paa.

Som Sum af *Nydannelsens* korte Dispyt:
gaa hjem, kære Vedel, og *dan noget nyt!*

Men for Deres Foredrag, aa, hold os skaanede.
Hvis Hr. O. M. har Lyst, saa kan han jo laane det.

93

BERED DIG!

Hvem giver for vor Frihed mer en Hægte,
vort Grundlovs Brev i Laser og i Lapper?
Paa Maven nu for alle Bagstrævs-Krabber;
de store Folk - hvad kan mod dem vi mægte?

Paa Maven, Folk! og husk, det ny og ægte
maa slide først de gamle Løgnes Trapper,
til Hoffet smiler og et Landsting klapper
den Sandhed, som saa smukt kan sig fornægte!

Thi bør den unge Jomfru Lighed bole
med Kongegunst og gamle Raadmænds Lyster.
Bered dig, Jomfru! - Landet skal florere . . .

Da faar hun Sønner til de høje Stole,
hun kaldes selv: "Vor Dronning" og "Vor Søster!"
- Og derfor ses kun Løgne at regere.

94

MIN LILLE GUDS ENGEL

Min lille Guds Engel! Deroppe i Himlen
der vandrer smaa Frøkner den udslagne Dag
i Fløj eisrober og fine Laksko,
og spejler sig og er Gud til Behag.
De er saa smukke, saa smaa og saa gode,
at ej de maa tænke den lange Dag.
Her nede paa Jorden, min lille Guds Engel,
blandt Mennesker, er det en anden Sag.

Her stormer vi Landene rundt for at finde
den store Prinsesse en Dag paa vor Færd,
hvis himmeltrodsende Vækst og Tanke
gaar gennem vort Væsen som Ild og Sværd.
Vi higer - hun stiger foran som en Støtte

i Rytmer, vort Inderste rimer sig med -
at opnaa det heldige Træf! . . . Eller møde
en Kugle, som træffer det rette Sted.

Her har man de mange Slags Bøger og Kunster.
Men evig uplettet af Blæk og af Pen
skal hisset man gaa mellem fine, smaa Frøkner.
Farvel, min Guds Engel - vi mødes igen.

95

DEN NY POESI (EN PROLOG)

Træk Dit Sværd fra Skeden, Menneskebarn,
sig dem drøjt, hvor drøjt Du væmmes!
Din gode Tro skal ej beskæmmes:
vær ubeskeden, Menneskebarn!

Gør Dine Viser, sæt dem paa Prænt -
Jægersvend! vær ej for sên i Dit Sigte.
Elsk mig - og lær af et Par Digte,
hvorpaa jeg har anvendt for meget Talent.

Man har kaldt mig en skamløs - Ondskab gør træet...
Det er Kvinder som malede Kirkeruder,
jeg har søgt bag de Borgerbørns Dyrehuder.
Det er Ungdom, som opløfter Versets Korset.

Har jeg sovet en Nat nær Udyrets Favn,
fornedret af Afsky og Sengetæger,
mine Læber har hvisket et elsket Navn,
og jeg har drømt om det blankeste Bæger.

Bliv ved med at elske, bliv ved at forgude!
Det Pak derhjemme gad plukke Dig lidt!
Du skal se Dig en Dag ... i Verden. .. derude . . .
hist, saa Du ærer Dig selv med ét.

Træk Dit Sværd fra Balgen, Menneskebarn.
Det er Mod, som Sjælene sært bevæger.
Du har Ret til at kysse det blankeste Bæger
eller til Galgen - Menneskebarn!

96

MELLEM ANEMONER

De lyse Grene lukker tyst foroven
om Kildevandets spæde Støj.
Var det en Sky, som for vor Himmel fløj?
Der bliver mindre Sol og mere grønt i Skoven.

En Krage basker tungt bort under Løvet,
mens Dagen daler hed og fjærn.
Snart synger Vandets travle Pludderkværn
med mere mørke Toner som en sødt Bedrøvet.

Hvor fin gør Mørket dig, skønt fin af Lemmer,
det risler Bleghed om din unge Hud -
Vær god, vær taalsom! lad os drømme ud
den gamle Foraarsdrøm, som vi dog aldrig glemmer . . .

97

DYVEKE

Danmark har ej bedre Navn
end den Konge, det gik ilde,
han, som tog en hollandsk Frille
for at skabe Kjøbenhavn.

Gamle Spidsgavl-Huse stod
endnu hyllet ind i Skyggen.
Der var morgengraat paa Bryggen.
Dyveke, det unge Blod,

bagved tætte Ruders Bly
nød lidt sent sin Morgendvale.
Saa lad travle Tunger tale!
. . . *Dyveke i Kongens By* ...!

Er hun hans - den danske Prins,
som har arvet Land og Rige,
elsker han en hollandsk Pige
hjembragt fra en fjærn Provins -

da vil Pigen hvile blødt,
dejlig ubeskedent sove,
Dronning-lad i sin Alkove
drømme dybt og purpurrødt,

vaagne op og straale fin,
uden Frygt, den snilde Due,
som et Glar i Solens Lue,
som et Smykke fra sit Skrin.

98

Møder denne Due Spot,
slaar hun i de lette Hænder:
Kongens Vagt har Klør og Tænder,
Hellebarder bider godt.

Saadan vil hun, fri til Sinds,
vise sig en Fyrstes Lige,
Dyveke, en hollandsk Pige,

ej beskæmmer hun sin Prins!

Hun er mild, men vredes haardt.
Mange ømme Trubadurer
om den Sødes Fortrin kurer.
Men hun vender Panden bort.

Kend den Skønne paa et Tegn:
Dyveke er Sigbrits Datter.
Og da hendes unge Latter
døde - faldt der blodig Regn.

Har den unge Konge budt
sig til Gæst i hendes Sale,
finder hun hans Grublertale
mere sød end Vers og Luth.

Kysser hun den Læbe smal,
Kamp og Tummel kan hun høre
- mærker i sit fine Øre
Krigens Ringlen af Metal.

Og hun aabner sin Favn.
. . . Det er mange Aar tilbage.
Men hun lever alle Dage
- Dyveke - i Kjøbenhavn.

99

KONG HERODES' RIGE

At Retten forgæves ej bær' sit Sværd,
det ved I. I kender jo Retten.
Tit skjuler den Blikket i Hætten
og gaar som Drabant i Herodes' Hær.

At blive Drabant af Ætten,
dét ligger ej for enhver.
Man kender de Karle paa Hætten.

I Vaande var Kong Herodes stedt,
Blodsyner for Øjnene dryppe:
der har en Jomfru af Davids Æt
en Konge født i en Krybbe.

I Staldens Straa,
hvor Oxerne laa,
der var det, hun fødte og svøbte den Smaa.

Til Bethlehem med lange Spær
drager Herodes' Drabanter.
De spørger paa alle Kanter:
"Er der et Kongebarn her?"

(Retten bær' ej forgæves sit Sværd)
Man slagter de Ondes og Godes
Smaabørn og priser Herodes.

100

Drabanterne af Herodes' Trop,
det er de dummeste Karle,
der nogensinde fik Menneskekrop
og lærte at lyve og prale.

Drabanter af Herodes' Trop,
vi ser dem daglig paa Gaden:
de raader for hele Staden.

Men Herren drev med Herodes Spot.
Den Konge, som han lod føde,
var ikke bestemt til *Judæas* Drot
og fandtes ej mellem de døde.

Spind, Skønjomfru,
med Blus paa Kind.
Livet er det dyreste Silkespind.

I Bethlehem, i Davids Stad,
en Livstraad til Lyset var hævet,
den sjældneste, Verden har vævet!
en Aand har trodset det hovne Had.

Saa ærer vi alle Dage
Jesus af Davids Stad.
Tilbage, Drabanter! Tilbage!

101

HAN VANDRED I ØSTER OG VESTER . . .

Han vandred i Øster og Vester,
ja selv til Nørrebro.
Og han var træt af Verden
som af to udtraadte Sko.

Han drager helt op til Skagen
og ligger dør en Nat.
Han kender det sandede Leje
som sin gamle, bulede Hat.

Og atter i Byens Gader
blandt Juleindkøbs-Smil
i Spejlruden ser han sin egen
naive Profil.

102

UDVIKLING

Med tyveaars Ubetænksomhed
jeg sværmede ungt for den evige Fred.
Jeg læste om Valpladsers Rædsler og Skrig
af Ravne, der spiste de blodige Lig.

Med tredveaars Utaalmodighed
jeg lo ad de Mænd med den evige Fred.
Jeg syntes et Aadselgraverkor
sad og regered' den halve Jord,

saa der var Grund nok til Krig og Mord.
Paa Grænsen af Fyrre og de Halvtreds
behagede Krigen min praktiske Sans.
Jeg ordner vort Forsvar til Lands og til Vands
forsvarligt - i Forhold, hvortil vi har Raad ...

Jeg opfinder muligt en Undervandsbaad.

103

DANSK OG TYSK

Sværdet, det drages og skydes ind
- - - omsider slider det Skeden.
Ingen har Fred, som han selv har Sind.
Tiden forsvinder i Tomhed og Vind
og langsomt fortæres selv Freden.

Tyskland, som vi fra Ungdommen saá
minderigt i vore Drømme,
alle de Steder, store og smaa,
Ælde og Skønhed, umulig at naa,
ved Rhinens og Elbens Strømme.

Gretchen og Käthchen, skøn Loreley,
Rhindøtres guldgule Lokker
henrev os mægtigt ... Vi modstod dem ej,
deres Viol-Øjne krydsed' vor Vej,
i Struberne klang det som Klokker.

"Warum" og "doch" og "der, die, das"
var Mundgodt en spøgefuld Time . . .
Elskovs Sopran og Humors Bas . . .
Særligt i Pagt med et Raadskælderglas
har Dansk med lidt Tysk kunnet rime.

Vi, som har elsket det tyske Sprog,
dets Mestre og Tone-Guder,
skal vi nu se os førte til Bog,
hvis vi ej tæller et Panserskrog
blandt Aandens normanniske Skuder?

104

Tyskland har byttet sit Guld om i Staal.
Maa med Germaner vi drikke,
stopper vi Øret og tømmer vor Skaal.
Tyskland har sine store Maal,

men Gudernes Tungemaal ikke.

Sproget besidder en Old Syntaks
ej sund for den nordiske Lunge.
Tusinde Aar, eller mer, før Hans Sachs
fødtes af Bølger og ringlende Aks
et Havmaal: den danske Tunge.

Hvor er det henne det stolte Træ,
hvortil vi vort Hjerte kan hælde,
kan I, Germaner ... i Ny og i Næ ...
under Ask Ygdrasil skaffe os Læ,
hvor Visdomskilderne vælde?

En Gaade Jer venter i dette Land,
ej lukket og dog ikke aaben,
se, hvad vi gemmer bag Kaaben.
Vel har I stukket vor Skanse i Brand,
men vi har hegnet og tækket vort Land.

Blomster er alle vore Vaaben.

Altid i Fredstid til Krig parat,
du, som paa Vaabnene stoler!
Er det ej for en djærv Soldat
Morskab at slynge en Haandgranat
ind i en Mark af Violer?

Husk, hvad den mægtige Perser erfo'r,
der satte et Ørige Stævne.
Blomster vil spire, hvor Sværdene fo'r,
Ranker vil skyde i Hærværkets Spor.
Krænk ikke Akset - thi Havet vil hævne.

105

GUSTAV WIED VED HANS DØD. 1914

To Gange to lig fem,
det kalder Digteren frem.
Og før han er træt af sin Lire,
er to Gange to bleven fire.

106

DET DANSKE LUNE TIL OLAF POULSEN

Hvad er der for en Sang og Musik i denne Mand?
fra Erins grønne Ø? fra Eventyrets Land?
Han kommer som en Urlyd af de ældste Folkeslag
og i de ældste Bukser med Klapper for og bag.

Han skælver, og han sveder med Fjæset luerødt
som en Skovtroll, han netop paa Vejen har mødt,
i en lurvet Bondes Tøj, en udslidt Brændehugger,
han gør sig tynd, han hiver efter Vejret - han klukker.

De har gjort ham det for hedt, Degn, Foged og Baron:
Han er baade Spøgefuglen og den tragiske Person!
Han er Skælm i evig Nødstand og maa til Gælden svare,
men han kvæder paa sit Gærde saa snildt for Ræv og Hare
og føler sig i Pagt med alt Ukrudt, som gror
paa denne med Følfod gudvelsignede Jord.

Vi ser en Fortids-Landsby med Ruder, Klud ved Klud,
med Hængemave, Tagskæg, og Bagerovn skudt ud!
Vor Skovtroll ler og lider som paa Jordens ældste Dag -
og i de ældste Bukser med Klapper for og bag.

107

PAAFUND!

("En Kres af unge Poeter lagde Hovederne
paa Siden og forkyndte et nyt digterisk
Gennembrud af Sjæl og Symbol ..... De
unge Digteres nye Paafund smilede han
over ....")

*Sven Langes Kronik i Gaar om
Edvard Brandes)*

Et Tærningkast, et Paafund, hvis man vil,
har gjort, at vi i Verden bliver til.
Saa taal da med behersket Minespil
det nye Paafund, at vi her er til.

Men kald ej ned til Eders Skyggefest
fra dystre Tidens Nat en Marmorgæst,
der med Kommandostaven stramt holdt Stand,
. . . men blev et Navn, en Vilje og en Mand.

Hvor blev Sven Lange med sit Ungdoms Smil?
Veg, som en Sjæl, der søger sit Symbol
med nye Taarer i den nye Sol -
aah han har altsaa narret os April.

Rid, lille Flok, sid op, gør dygtig Blæst,
som om I ejed Poesiens Land,
paa Eders københavnske Gyngest
med Hale, Blødtot, Øjne og Forstand.

108

EN HILSEN TIL HELGE RODE

Helge Rode,
den af Muserne meget betrode,
ønskes stærke Aar, og gode
fra en digterisk Antipode.

109

DET LEVENDE LAND TIL NILS COLLETT VOGT MED HILSEN TIL NORGE OG DE NORSKE DIGTERE

Jeg søgte fra Aar til Aar
fra Strand til Strand
efter det dybe, levende Land,
hvor den høje Sol og det tavse Siv
var skabt af mit eget dybeste Liv.

Men finder nogen det Land engang,
er hvert et Ord af ham bleven Sang,
og hvis Du ejer det levende Land,
da kan Du gøre, hvad ingen kan.
Det døde er borte, alt vildt bliver vænt,
og Du har det dejlige Land fortjent.

Hvem saa ej, da Ungdom slog op en Port,
at Folket var vaagent og Landet var stort,
men stakket er Tiden for Blomst og Frugt,
og før han saa til, var Landet lukt.

Men Du skal føle i Trængselens Stund,
naar alle er syge, om Du er sund.
Og Du vil se din Besøgelsestid,
da straalere hvert Øje, da rier hver Strid.
Og Sorgen smiler og Glæden er øm
som en Kongedatter i Digterens Drøm.
Og Hjerter og Skæbner og Ønsker og Veer
er i dine Hænder et levende Ler.
Og de, som er blide, naar vildt bliver vænt,
har alle det levende Land fortjent.
110 Da skabes i Skønhed for Gud og for Mand
ved den fjeldhøje Fyr eller Gaarden ved Strand
det dybe, det levende Land.

111

FORAAR IGEN

Der faldt et Lys i denne danske Taage.
Det kom ej af en Graabogs tabte Renter,
Men det sprang ud af unge Øjenkroge.

Og Livet vaagner, spørger, ser og venter.
Paa Vaarens Vej er Stier og Stenter snevre,
Men Haab og Ønsker talende og vævre.

Et Spil af Sanser, Evner, ny Talenter
Gør Mennesket og Myretuen svimmel.
Et Græsstraa bygger Bro fra Jord til Himmel.

Og Jord og Luft en Foraarsrus sig henter,
Og fejrer Elskovsorgier i Forening,
Og Meningsløsheder ... i frugtbar Mening.

Imens begræder Aarets svundne Magter
De før saa brede Veje, store Fagter.
Da rejste de med Lyntog - Luften skælvede -

Nu ager de med Bumletog, til Helvede.

112

ALBERT GOTTSCHALK

Er det Liv, hans Farver har i Sinde?
eller Livets graa Forlis . . . ?
Bar han det i Hjertet inde
selv sørgmodig-vis?

Er det Spil af Tanker? Egenskaber?
Kunstens store Eventyr,
ved hvis tændte Lys en Skabe
Drømmens Magt fornyr?

Eller Sang, der spired af hans Tale,
af hans eget Lykkemod,
finder rytmisk Vej i Sale,
danset af hans Fod?

Tidlig Mester, Kunstens unge Lærling,
som en helt udvoksen Riddersvend,
med utøjlet Mod i sine blanke Øjne,
med sin egen Lykkes Sol
i sin Pande, i sin Nakkedrejning, Hæl og Fodblad,
følgende sin Tankes tavse Rytme.

Tidlig udlært som en Mester, dog endnu en Lærling,
staar en helt udvoksen Ungersvend,
prøver paa at lære,

prøver paa at være
det, han er - en Mester!

113

LOLLAND OG FALSTER

Østersøen her i Syd,
hvor de danske Øer fremrinder
gennem tusindaarig Lyd
af vor Oldtids Minder.

Her laa Udgaard paa dens Bund,
før vi lærte Paternostret,
her var Udgaardsloke fostret,
Fenris var hans Lænkehund.

Det er Eddasagnets Jord,
hvor de gamle Sagn fortælle,
at den stærke Asathor
stred med Konen *Ælde*.

Det blev Fædres Kæmpehøj,
Yduns rige *Æblehave*,
Møer i Fuglehamme fløj,
Barder kvad paa Fædres Grave.

Det var Verdens Oldtidsdag,
hvormed Thurserne gik under.
Nutids Sprog og Folkeslag
af hin Urtids Kraft udmunder.

Liflig lyder Bølgens Røst
over vaade Rullestene,
Næs og Sund og Land og Kyst
under Træer og høje Grene.

114

Alt, som dyrked her sin Gud,
før det slettes ud og ødes,
vil i gyldne Solskinsskrud
stræbe at genfødes.

Aftryk af en Skaberhaand,
hvorfra Støberanden og den gamle Aand
peger hen paa Jordens Urmodeller.

Hele Verden opstaar her
af Normannerstemmers Malmklang lokket,
hele Verdens Kunst staar endnu flokket
om Normanners Bannere og Sværd.